

Arrest

nr. 253 714 van 29 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 oktober 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 december 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient vier maal na elkaar een aanvraag tot gezinshereniging in met haar feitelijke partner op basis van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. De eerste drie aanvragen, ingediend op 12 april 2019, 15 oktober 2019, en 17 maart 2020, worden respectievelijk op 1 oktober 2019, 22 januari 2020 en 26 juni 2020 geweigerd. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan verzoekster betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de tweede weigering die zonder bevel

was. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissingen maar dient op 14 juli 2020 een vierde aanvraag gezinshereniging in functie van haar beweerde partner in.

Op 21 oktober 2020 geeft de verwerende partij een inreisverbod voor een termijn van drie jaar. Het betreft de bestreden beslissing.

Op 18 november 2020 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart in haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie en dit opnieuw op basis van haar partner. Zij wordt terug in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

“INREISVERBOD

Aan Mevrouw die verklaart te heten: Naam : A. (...) voornaam : K. (...) geboortedatum : (...)1973 geboorteplaats : Ajdir nationaliteit : Marokko In voorkomend geval, alias: wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 21.10.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: U 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Op 20.09.2018 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde S. A. (...), geboren op (...)1957. Op 14.02.2019 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen van 31.01.2019, nadat na grondig onderzoek was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen, die in haar vonnis van 19.12.2019 concludeerde dat het in casu inderdaad om een schijnrelatie ging.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend. Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde S. A. (...), geboren op (...)1957, van Nederlandse nationaliteit, met Rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

De eerste drie aanvragen, ingediend op 12.04.2019, op 15.10.2019, en op 17.03.2020, werden geweigerd op 01.10.2019, 22.01.2020 en op 26.06.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de tweede weigering die zonder bevel was. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissingen maar diende op 14.07.2020 een vierde aanvraag gezinshereniging in in functie van haar aangehaalde partner. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 20.09.2018 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde S. A. (...), geboren op 03.01.1957. Op 14.02.2019 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen van 31.01.2019, nadat na grondig onderzoek was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen, die in haar vonnis van 19.12.2019 concludeerde dat het in casu inderdaad om een schijnrelatie ging.

Nochtans diende betrokkene 4 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met Dhr A. (...), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 12.04.2019, op 15.10.2019, en op 17.03.2020, werden geweigerd op 01.10.2019, 22.01.2020 en op 26.06.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om

het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de tweede weigering die zonder bevel was. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissingen maar diende op 14.07.2020 een vierde aanvraag gezinshereniging in in functie van haar aangehaalde partner. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Van enige medische problematiek blijkt nergens iets uit het dossier. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Derhalve kan het gezinsleden met haar partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het inreisverbod niet zou mogen worden genomen. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 62 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en bij een goede lezing van het verzoekschrift ook van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Het middel luidt:

“1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende: “Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ” Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]” Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen. Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 04.07.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn. De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411 ; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het

nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine). De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5. In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod als volgt geformuleerd: ('...)
Met dergelijke gebrekkige motivering, baseert verwerende partij zich op een voorbarige situatie, zijnde dat de relatie van mevrouw en haar partner niet als echt zou kunnen worden beschouwd, terwijl hier nog geen definitieve beslissing in voorligt. Dergelijke motivering kan uiteraard niet doorgaan als een afdoende motivering. Er wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar. Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing evenwel niet op afdoende wijze waarom een inreisverbod moet worden opgelegd én waarom de maximum duur van drie jaar wordt opgelegd. Om dit te verantwoorden focust verwerende partij op het gegeven dat de wettelijke samenwoning van mevrouw door het Parket aanvankelijk aan schijn wettelijke samenwoning werd beschouwd en dat dit werd bevestigd door de Rechtbank van Eerste Aanleg. Dit kan wel zo zijn, doch dit neemt niet weg dat de procedure thans nog niet afgelopen is. Verzoekster en haar partner behouden het recht om tegen het eerste vonnis in beroep te gaan, wat zij dan ook hebben gedaan. Er ligt dus nog geen definitieve beslissing voor waarin hun wettelijke samenwoning inderdaad als schijnwettelijke samenwoning wordt bestempeld. De redenering van verwerende partij is dan ook absoluut hypothetisch en voorbarig en is in strijd met het recht van verzoekster om de hele procedure inzake de wettelijke samenwoning te doorlopen. Waarom wacht verwerende partij met een inreisverbod tot na de uitspraak in eerste aanleg (het inreisverbod werd immers pas genomen n.a.v. het de vierde aanvraag gezinshereniging én niet eerder), maar kan men dan niet nog enkele maanden langer wachten tot wanneer er een definitief arrest van het Hof van Beroep voorligt? Verwerende partij stelt verder nog dat verzoekster daarbij de procedure van artikel 47/2 Vreemdelingenwet heeft misbruikt door keer op keer een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Doch wat moest verzoekster dan doen? Zoals hierboven reeds aangehaald, duren dergelijke procedures van een beroep tegen een weigeringsbeslissing inzake wettelijke samenwoning bijzonder lang (de dagvaarding dateert immers van 11.03.2019 en een definitief arrest van het Hof van Beroep zal pas verwacht worden in maart 2021 en dus 2 jaar later). Moest zij in al die tijd op illegale wijze in het land verblijven? Het is dus niet meer dan normaal, en haar volste recht, om in de tussentijd verblijfsaanvragen in te dienen in functie van haar partner, de partner van wie zij formeel stelt hiermee een werkelijke en duurzame relatie te onderhouden (met verwijzing naar de beroepsconclusie voor de volledige argumentatie - stuk 3). Dergelijke aanvragen tot gezinshereniging betreffen dus helemaal geen 'andere weg om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen' zoals verwerende partij verkeerdelijk stelt, doch wel een gevolg van het feit dat verzoekster en haar partner een beroepsprocedure inzake hun wettelijke samenwoning doorlopen. Beide procedures gaan hand in hand. Het is dus niet meer dan normaal dat verzoekster haar verblijf heeft proberen regulariseren, om

tijdens het 2 jaar procederen, hier onder dekking van een oranje kaart op legale wijze te kunnen verblijven. Het komt absoluut onredelijk en niet proportioneel over, om vóór een definitieve beslissing inzake de procedure wettelijke samenwoning, een inreisverbod aan verzoekster te gaan opleggen. De door verwerende partij opgegeven motivering hiertoe, die gebrekkig, hypothetisch en voorbarig is, rechtvaardigt dit inreisverbod (van 3 jaar dan nog) niet. Verzoekster diende inderdaad meerdere aanvragen tot gezinshereniging in functie van haar partner, omdat zij logischerwijs een permanent legaal verblijf wenst te bekomen in België, zodoende dat zij haar duurzame relatie met haar partner hier kan verderzetten. Het is niet aan verwerende partij om een oordeel over deze relatie te vellen, wanneer een gerecht (i.e. het Hof van Beroep) dit nog moet doen! Het opleggen van een inreisverbod aan verzoekster, met dan nog een maximumduur van drie jaar, is dan ook totaal disproportioneel.

6. Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In casu is dit niet gebeurd, waardoor de voormelde wetbepaling manifest werd geschonden. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23): “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van drie jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet. Verzoekster dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel een afdoende onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster. Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld. De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden. De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

7. Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster. In het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster onderhoudt hier een gezinsleven met haar duurzame partner, dhr. Achachah. Zij wenst inderdaad een permanent legaal verblijf in België te bekomen, zodende het koppel hier hun relatie kan verderzetten. Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met deze relatie. Verwerende partij verwijst gemakshalve naar het advies van het Openbaar Ministerie en naar het eerste vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg. Dit is zoals gezegd voorbarig, daar er nog een beroepsprocedure voor het Hof van Beroep lopende is en er dus nog geen definitieve beslissing voorligt die de relatie van verzoekster en haar partner inderdaad zou bestempelen als ‘schijn’. Indien dit inreisverbod, van 3 jaar (!), evenwel wordt gehandhaafd, zullen verzoekster en haar partner lang van elkaar gescheiden zijn en zal het lang duren eerst verzoekster het nodige kan doen vanuit Marokko om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren. Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij aldus geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Het inreisverbod heeft nochtans een grote impact op het toekomstig leven van verzoekster en haar man. Het is, zoals gezegd, NIET aan verwerende partij om een oordeel te vellen over de echtheid van de relatie van verzoekster, wanneer

een gerecht (i.e. het Hof van Beroep) dit nog moet doen! In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de familiale leefomstandigheden van verzoekster. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering. Verwerende partij heeft immers geen rekening gehouden met het relationele leven van verzoekster met haar partner. Verzoekster verwijst in deze zin opnieuw naar de beroepsconclusie (stuk 3) met inventaris van een uitgebreide stukkenbundel ter bewijs van haar relatie. Ook om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

8. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster in België. Zoals supra uiteengezet, situeert haar relationele leven met haar duurzame partner zich in België, daar meneer hier op legale wijze verblijft en het koppel hun leven hier wilt verder zetten. Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM. Artikel 8, 1° EVRM bepaalt evenwel het volgende: "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis." Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van een aantal op beperkende wijze opgesomde oogmerken. Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten nagaan of een beslissing met betrekking tot verblijfsrecht of inreisverbod het recht op familie- en gezinsleven (voorzien in artikel 8 EVRM) niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om migratie te controleren enerzijds, en anderzijds het belang van de betrokken vreemdelingen om een familie- en gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekster, zoals supra reeds werd uiteengezet. Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een maximumduur van drie jaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel. Verzoekster kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoeksters gezinsleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

De verzoekende partij voert wel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel niet ontvankelijk is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op een verwijderingsmaatregel. De huidige bestreden beslissing is geen verwijderingsmaatregel, zodat de schending van deze wetsbepaling niet dienstig kan worden opgeworpen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

De materiële motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, benadrukt verwerende partij dat ook dit beginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Het bestreden inreisverbod steunt op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat luidt:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan."

Het inreisverbod is gebaseerd op het gegeven dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dat er in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken bestaat. Verzoekster betwist voornoemd motief, dat voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, niet.

De Raad stelt vast dat uit de niet-betwiste gegevens blijkt dat verzoekster op 20 september 2018 een verklaring van wettelijke samenwoning met haar feitelijke partner wenst te doen. Op 14 februari 2019 weigert de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen van 31 januari 2019, nadat was vastgesteld dat de wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor verzoekster. Verzoekster ging in beroep tegen deze beslissing bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen, die bij vonnis van 19 december 2019 concludeert dat het inderdaad om een schijnrelatie ging.

Verzoekster stelt dat zij in beroep gaat tegen voornoemd vonnis van Rechtbank van Eerste Aanleg en betoogt dat de redenering van de verwerende partij hypothetisch en voorbarig is en in strijd is met het recht van verzoekster om de hele procedure inzake de wettelijke samenwoning te doorlopen.

De Raad stelt vast dat het vonnis van Rechtbank van Eerste Aanleg, waar het motief op steunt, niet hypothetisch is, maar in het rechtsverkeer is en dat de verwerende partij er rekening mag mee houden bij het opleggen van (een termijn van) een inreisverbod. Verzoekster kan, nadat zij door het Hof van Beroep in het gelijk is gesteld, overgaan tot het laten registreren van een wettelijke samenwoning. Zij heeft ook de mogelijkheid om te vragen om het inreisverbod in te trekken of op te schorten. Bovendien wordt door de bestreden beslissing verzoekster niet het recht ontnomen om de hele procedure inzake de wettelijke samenwoning te doorlopen.

De verwerende partij motiveert niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Op 20.09.2018 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde S. A. (...), geboren op (...)1957. Op 14.02.2019 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen van 31.01.2019, nadat na grondig onderzoek was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen, die in haar vonnis van 19.12.2019 concludeerde dat het in casu inderdaad om een schijnrelatie ging.”*

Voorts wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het gegeven dat verzoekster meermaals een aanvraag gezinshereniging indiende op basis van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat de aanvragen tot gezinshereniging geen *“andere weg om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen betreffen zoals verwerende partij verkeerdelijk stelt, doch wel een gevolg van het feit dat verzoekster en haar partner een beroepsprocedure inzake hun wettelijke samenwoning doorlopen. Beide procedures gaan hand in hand. Het is dus niet meer dan normaal dat verzoekster haar verblijf heeft proberen regulariseren, om tijdens het 2 jaar procederen, hier onder dekking van een oranje kaart op legale wijze te kunnen verblijven”*.

Een attest van immatriculatie afgegeven aan een derdelands familielid van een Unieburger heeft een geldigheidstermijn van zes maanden. Uit het dossier blijkt dat verzoekster op 12 april 2019, 15 oktober 2019, 17 maart 2020, 14 juli 2020 en op 21 oktober 2020, zijnde na de bestreden beslissing, een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar beweerde partner. Deze aanvragen zijn ingediend met een tussentermijn van ongeveer zes maanden met, volgens verzoekster, als doel de periode van *“2 jaar procederen”* te overbruggen *“onder dekking van een oranje kaart”*. In het licht van deze uitleg is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te besluiten: *“Betrokkene misbruikt de procedure van art 47 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”*

Reeds werd vastgesteld dat het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg in het rechtsverkeer is en dat de verwerende partij er rekening mag mee houden bij het opleggen van een inreisverbod. Als enig feitelijk gegeven telt op het ogenblik van de bestreden beslissing de vaststelling dat verzoekster een wettelijke samenwoning trachtte te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor verzoekster. De bestreden beslissing stelt in verband met artikel 8 EVRM niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Derhalve kan het gezinsleden met haar partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het inreisverbod niet zou mogen worden genomen.”*

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt, noch van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door een inreisverbod met een duur van 3 jaar op te leggen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster toont evenmin aan dat de gemachtigde bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet zouden zijn gehonoreerd. Een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel werd niet aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC